

# РЕШЕНИЕ

№ 33268

гр. София, 11.10.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в**  
публично заседание на 15.09.2025 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Теодора Василева**

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **6400** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 85, ал. 1 и чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на М. А. Ф., гражданин на С., против решение № 3680/03.06.2025 г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ – МС), с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, вр. с чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е отказано да му се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно, поради противоречие с материалния закон и допуснати при постановяването му съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Жалбоподателят счита, че административният акт е издаден в нарушение на чл. 35 и чл. 36 от АПК. Посочва, че има основателни опасения от преследване и заплаха за живота си, а анализът на обстановката в С., направена от административния орган, е формална. Моли съда да отмени обжалваното решение на председателя на ДАБ – МС със законните последици за това. В съдебно заседание адв. М. З., определена от съда за процесуален представител на жалбоподателя, оспорва достоверността на изготвената справка за положението в С. от 08.04.2025г., на която се е позовал административният орган.

Ответникът - председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет изпраща административната преписка по издаване на оспореното решение, не се представлява в откритото по делото съдебно заседание.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и доводите на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало с молба, вх. № УП23706/09.09.2024 г., за международна закрила, подадена от жалбоподателя до ДАБ при МС. На същия ден е съставен регистрационен лист, в който е отразено, че кандидатът е гражданин на С., [дата на раждане] в [населено място], обл. Д. А., С., етническа принадлежност - арабин, религия – сунит, семейно положение - неженен. Самоличността му е установена въз основа на декларация, на основание чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, тъй като той не е представил документ, удостоверяващ самоличността му.

Кандидатът е запознат срещу подпис на 09.09.2024 г. с указания относно реда за подаване на международна закрила, който ще следва, за правата и задълженията на чужденците, търсещи международна закрила както и допълнение към тях. Запознат е още срещу подпис на същата дата и с информация за задълженията на чужденците, настанени в центровете на ДАБ, както и с информация за обработване на лични данни на чужденци, търсещи закрила.

С писмо на ДАБ при МС директорът на РПЦ – С. е изискал от Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС) писмено становище по постъпилата молба за международна закрила. С писмо рег. № М-17696 от 22.10.2024 г. и.ф.директорът на специализирана дирекция „М“ - ДАНС, уведомява председателя на ДАБ при МС, че към момента ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила на лицето в случай, че отговаря на условията по ЗУБ.

С кандидата е проведено интервю, отразено в протокол № УП 23706 от 27.09.2024 г. В хода на производството жалбоподателят заявява, че е напуснал С. на 18.08.2024г., с група от 18 човека, като нелегално с трафинакт е влязъл в Турция, където е останал 10 дни и после пак нелегално с трафикант – в началото на септември, е пристигнал в България. Крайната му цел е била България, защото тук може да получи закрила и да работи.

Изрично е заявил, че напуснал С. поради войната и възможността да го вземат в казармата, като целта му е да работи и да помага финансово на родителите си. Разказал е, че е роден в [населено място], но последните дванадесет /12/ години е живял в [населено място], обл. Д. А.. Учил до десети клас в [населено място] и е прекъснал обучението си. Не е работил нищо в С.. Заявявил е, че в страната му по произход има голяма инфлация и заплатите били много ниски. По думите му [населено място] се управлява от Редовната армия от 2018 г. насам. Лично той не е ставал свидетел на военни действия, само от далече бил виждал как самолети бомбардират. Твърди, че в неговото село няма сражения, но на време, от другата страна на река Е. имало сблъсъци между кюрдите и режим. Заявил е, че в С. в момента живеят неговите родители, двама братя и две сестри. Посочил е, че от пет години, в [населено място], Турция, живее и работи неговия брат О.. Не е останал при него да живее защото турците не давали кимлик и ако го хванат щели да го депортират в С.. Не може да се върне в С. защото там няма никаква работа, а и освен това щял да бъде мобилизиран. Декларира, че през 2021 г., служител от пощата го посетил в дома му за да му връчи призовка за армията. По думите му той бил вкъщи но не излязъл, а призовката била връчена на родителите му. От тогава според изявлението му не е търсен повторно. Декларира, че е напуснал заради липсата на работа в страната си по произход и заради военната служба. Посочил, е че целта му е била да напусне С. за да може да живее и работи в България, както и, че не е имал проблеми основани на етническата му принадлежност и изповяданата от него религия в страната му по произход. Не е имал проблеми с официалните власти, армията и полицията в С. и никога не е бил задържан, арестуван, съден или осъждан.

Със становище рег. № УП23706/22.05.2025 г. е предложено на председателя на ДАБ при МС да откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на М. А. Ф..

С оспореното в настоящото производство решение № 3680/03.06.2025 г. председателят на ДАБ – МС, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и 4, вр. с чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, отказва да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на М. А. Ф..

Приел е, че за кандидата не са налице предпоставки за предоставяне статут на бежанец по ЗУБ, тъй като в представената бежанска история не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Приел е, че сирийският гражданин не е направил релевантни твърдения за осъществено спрямо него преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително международни организации, като същите не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване. Посочил е, че видно, от доказателствата по преписката изразеното нежелание от страна, на кандидата да бъде мобилизиран, не е съпътствано от други значими за него мотиви да напусне страната му на произход. В тази връзка хипотетичните твърдения на молителя, че може да бъде мобилизиран, административният орган е приел за не достатъчни, за да се направи извода, че същият се нуждае от международна закрила, тъй като вероятността да бъде мобилизиран, не обосновава автоматично наличието на реална заплаха от преследване. Административният орган е приел, че твърденията на кандидата за международна закрила не попадат в предметния обхват на ЗУБ, тъй като същият не твърди да изпитва страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение и изтъкнатото като причина да напусне С., не може да бъде квалифицирано като преследване спрямо чужденеца по смисъла на чл. 8, ал. 2-5 от ЗУБ, или като риск от осъществяване на такова спрямо него. Персонално спрямо сирийския гражданин в държавата му по произход не е упражнявано насилие и лично не е бил обект на репресии. От изложените от чужденеца твърдения, той не е имал проблеми, нито с официалните власти в С., нито с други субекти по чл. 8, ал. 3 от ЗУБ.

Приел е още, че а търсещия международна закрила липсват предпоставки за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 9, тъй като не е посочил член от семейството му да има предоставен статут на бежанец в Република България.

Въз основа на събраните доказателства в хода на проведеното административно производство и въз основа на изложената от кандидата бежанска история, административният орган е заключил, че не може да се приеме, че сирийският гражданин е напуснал страната си на произход поради реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, не са налице и данни, че е заплашен от изтезание или унизително отнасяне или наказание, поради което не са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ. По отношение на основанието по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ в решението, след като се е позовал на информацията за обстановката в С., изложена в справка с вх. № МД-02-201/08.04.2025 г. и справка с вх. № МД-02-200/08.04.2025 г., изготвени от дирекция „Международна дейност“ при ДАБ при МС и е съобразил Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г., както и тълкуването на понятието "посегателство" в чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО относно минималните стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, административният орган е приел, че безогледното насилие в С. следва да е изключително, каквото от съдържащата се информация не се установява. Не констатира и спрямо чужденеца да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на С. ще бъде изправен пред реален риск от тежки посегателства, релевантни за предоставяне на хуманитарен статут. Председателят на ДАБ-МС е направил преценка, че са налице безспорни данни, че в страната обстановката е овладяна до степен, която да осигури приемливо ниво на сигурност за населението. Приел е, че съществува възможност за установяване на територията на С. и конкретно в обл. Д. ал Зор, където е живял чуждият гражданин, като същевременно би могъл да се ползва спокойно от закрилата на официалните власти.

За търсещия международна закрила административният орган е приел, че липсват предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 6 и ал. 8 от ЗУБ.

Като част от административната преписка са представени справка с вх. № МД-02-201/08.04.2025 г. и справка с вх. № МД-02-200/08.04.2025 г., изготвени от дирекция „Международна дейност“ при ДАБ при МС относно актуалната политическа и икономическа обстановка в Сирийската арабска република.

В хода на съдебното обжалване от ответника не са представени допълнително справки, изготвени от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС.

От така приетото за установено, настоящият съд прави следните правни изводи:

Решението е постановено от компетентен административен орган –председателя на ДАБ при МС, съгласно чл. 48, ал. 1, т. 1 от ЗУБ.

Заповедта е издадена в писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила. От приетите и неоспорени по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е информиран писмено, на разбираем за него език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ). Преди провеждането на интервюто е дал съгласието си, заявил е, че няма пречки за провеждането му, по време на интервюто му е била дадена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си на заявления от него език, като за целта е бил осигурен превод. След провеждане на интервюто текстът на протокола му е преведен на разбираем от него арабски език, удостоверил е с подписа си, че няма възражения по него. В съответствие с изискването на чл. 73 от ЗУБ, молбата е била разгледана индивидуално, като на кандидата е била дадена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно и не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон.

Относно предоставяне на статут на бежанец, съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Законосъобразен и обоснован е изводът на административния орган, че заявените от жалбоподателя обстоятелства не могат да бъдат свързани с нито една от причините за преследване, посочени в закона.

В настоящия случай правилно ответникът, изхождайки от фактите от изнесената пред него бежанска история, възприема извод за липса на такова преследване, което да се обосновава по някоя от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В бежанската история няма нито един обоснован фактически довод за проявен спрямо оспорвания акт на преследване от страна на официалните власти в С., която се явява страната по произход за търсещия закрила. Няма нито един наведен довод от жалбоподателя, че същият е обект на преследване в С. и от някоя друга организация. Фактът, че е търсен, за да го вземат в армията не представлява такова преследване, тъй като липсва твърдение да е бил преследван заради това. Самият М. А. Ф. в интервюто заявява, че призовка е връчена на родителите му (за което не представя доказателства), като пояснява, че не е бил търсен от 2021 г. от никой за казарма. В действителност в бежанската история няма доводи за такова релевантно преследване, нито се обосновава наличие на реална опасност от

бъдещо такова в страната му на произход по някоя от причините, които се сочат в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ.

В проведеното интервю той изрично заявява, че не е бил обект на преследване от държавата, партии или организации или недържавни субекти, не е нямал проблеми, свързани с религията, която изповядва или с етническата му принадлежност. От бежанската му история става ясно, че е напуснал С., заради военната служба, както и заради липсата на работа. Семейството му-майка му, баща му, двамата му братя и двете му сестри - живеят необезпокоявано в С.. От събраните доказателства не се доказва наличие на преследване или основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическото му мнение и/или убеждение, поради което липсват законови основания на същия да бъде предоставен статут на бежанец.

По изложените съображения решението в частта, в която председателят на ДАБ- МС е отказал на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 от ЗУБ да предостави на жалбоподателя статут на бежанец е законосъобразно и обжалването в тази част следва да бъде отхвърлено,

Съдът намира за правилна и преценката на административния орган относно основателността на молбата за предоставяне на хуманитарен статут на основание чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ. Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

В разглеждания случай жалбоподателят е напуснал доброволно, а не поради опасност да бъде осъден на смъртно наказание или екзекуция или пък да бъде подложен на изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание.

Третото обстоятелство, което обосновава извод за предоставяне на хуманитарен статут е това по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ - наличие на тежки заплахи срещу живота и личността на чужденеца като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. При преценката за наличието на тези основания, следва да се съобрази задължителното тълкуване на чл. 15, буква „в“ от Директива 2004/83/ЕО, дадено в Решение от 17 февруари 2009 г. по дело № C-465/07 /Meki E. and Noor E. vs Straatssecretaris van J. /на разширен състав на Съда на Европейските Общности, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета (приложимо и по отношение на действащата вече Директива 95/2011). В него е посочено, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. Конкретизирано е, че съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Също така, имайки предвид мотивите на решението по дело № C-465/07, въпреки че не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен, за да се ползва от защита по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, то в

колкото по-голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат, поради фактори свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила и съответно - колкото по-малко той е в състояние да покаже, че лично би бил обект на насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена.

Сигурността на държавата по произход търпи непрекъснато развитие и промяна, като всеки решаващ орган или съд следва да отчита ситуацията такава, каквато е към момента на решаване на спора пред него. В този смисъл и доказателствата за действителното положение, от които да се направи извод за сигурността за живота на търсещия убежище, следва да са актуални.

В конкретния случай, за да отхвърли молбата за закрила, решаващият орган се позовава, както на твърденията в интервюто, така и на фактите, които се съдържат в справките за Сирийската арабска република на директора на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС. На основание чл. 21, т. 8 от Устройствения правилник на ДАБ при МС, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. Съдът цени тези източници на информация като неопровергани доказателства и официални документи по смисъла на чл. 176, ал. 1 ГПК относно изнесените в същите факти за ситуацията в С., предвид издаването им от специализирани органи по засегнатите в същите въпроси.

Неоснователно е възражението на процесуалния представител на жалбоподателя, че справките на който се е позовал административния орган не отразяват действителното положение в С.. Справките са изготвени в съответствие с „Методологията на Агенцията на Европейския съюз за убежището за изготвяне на информация за страните на произход“ и са съставени изцяло на базата на внимателен преглед на публично достъпни външни източници на информация, като всички използвани източници и уебсайта, на който са публикувани, са посочени в бележка под линия на съответното място във всяка справка. Същите се преценяват с оглед данните от бежанската история на чужденеца и така формират съвкупната преценка на съда.

В тази насока следва да се отчете и фактът, че самият жалбоподател не споделя конкретни обстоятелства, които да са представлявали непосредствената заплаха за живота и сигурността му в С..

В случая се установява от представените справки, че след като жалбоподателят е напуснал С. в страната са настъпили сериозни общественополитически промени. Според представената към административната преписка справка с вх. № МД-02-200/08.04.2025 г. се установява, че на 27 ноември 2024 г. ислямистката групировка „Х. Т. ал Ш.“ (Н. Т. al-Sham, HTS), чийто контрол преди това е ограничен до части от провинциите А. (Х.) и И., започва голяма офанзива в С. С., в сътрудничество със съюзни бунтовнически фракции. Първоначално бунтовниците превземат А. (Х.), втория по големина град в страната, на 5 декември пада [населено място], а два дни по-късно е превзет и третият по големина град в С., Х.. Междувременно бунтовнически сили от Ю. С. навлизат в [населено място], който изиграва централна роля във въстанието през 2011 г., и поемат контрол над повече от 90% от провинцията, докато правителствените сили постепенно се изтеглят. В провинция С. фракциите на другите поемат управлението на региона, консолидирайки опозиционните структури в южната част на страната. Тези групи формират т.нар. Южно оперативно командване (S. O. R.), за да координират въстанието и са първите, които пристигат в Д.. Въпреки това, след пристигането на HTS в столицата, посочените групи се оттеглят в Д.. На 8 декември 2024 г. бунтовниците, водени от HTS, навлизат в Д. и декларират победа, а същия ден президентът Б. А. напуска страната, след което получава убежище в Русия. На 29 януари 2025 г.

А. ал Ш., който на практика ръководи страната след падането на режима на А., е назначен за временен президент на С., конституцията от 2012 година е суспендирана, а парламентът е разпуснат.

На 18 февруари 2025 г., след провеждане на преговори, Сирийските демократични сили (S. D. F., SDF) се съгласяват да интегрират своите военни сили и граждански институции в структурите на новото сирийско правителство.

На 2 март 2025 г., съгласно изявление на сирийското президентство, новите власти в С. обявяват сформирането на седемчленен комитет за изготвяне на конституционна харта за управление на прехода към демокрация. Новите управляващи са съсредоточени върху възстановяването на С. и нейните институции след отстраняването от власт на Б. А. на 8 декември 2024 г., което слага край на продължило над половин век управление на семейството му и на 13 години на опустошителен конфликт. Президентството обявява „сформирането на комисия от експерти“, включваща две жени, натоварена с изготвянето на „конституционната декларация, която регулира преходната фаза“ в С..

Седемчленната комисия ще „внесе своите предложения пред президента“, се казва в изявлението, без да се уточнява времева рамка. Съобщението от 2 март 2025 г. се основава на стремежите на сирийския народ да изгради своя държава, основана на върховенството на закона и надгражда резултатите от конференцията за национален диалог в С., посочват от президентството и допълват, че целта е да се подготви правната рамка, регулираща преходната фаза. Конференцията за национален диалог, проведен в края на февруари в Д., очертава пътя за новата С..

В бюлетин на Върховния комисариат за бежанците на ООН (ВКБООН) се посочва, че считано от 8 декември 2024 г., към 27 март 2025 г., 371 900 сирийци са се завърнали обратно, в С. от съседни страни. С тези лица общият брой на хората, преминали обратно в С. от началото на 2024 г., възлиза на 732 700 души. Както и през предходните седмици, повечето бежанци се завръщат от Л. и в по-ниска степен от Турция, Й., И. и Е.. Същевременно, според последните данни от работната група за вътрешно разселените лица, считано от 27 ноември 2024 г. насам около 926 000 вътрешно разселени лица (ВРЛ) също са се завърнали в районите си на произход в С..

От справка с вх. № МД-02-201/08.04.2025 г. е видно, на 11 декември 2024 г. коалицията от бивши опозиционни сили, водена от „Х. Т. ал Ш.“ (HTS), установява пълен контрол над източния сирийски [населено място] ал Зор. В източната част на провинция Д. ал Зор се провеждат демонстрации с искане водените от HTS сили да поемат контрола над района и според твърденията, в резултат на това някои командири на кюрдските Сирийски демократични сили (SDF) дезертират.

От 26 ноември 2024 г. насам екипите за обезвреждане на взривни боеприпаси са идентифицирали 120 минни полета и точки на наличие на боеприпаси в И., А., Х., Д. ал Зор и Л. и са извършили 516 операции по разчистване на 914 експлозивни предмета.

Към януари 2025 г. коалицията, ръководена от HTS, контролира повечето райони, държани до началото на декември 2024 г. от правителството на А. и възлизащи на малко над 60% от сирийската територия. По време на декемврийската си офанзива HTS допълнително установява контрол над [населено място] ал Зор, който преди това е контролиран от Сирийските демократични сили (S. D. F., SDF). Към февруари и началото на март 2025 г. териториите, контролирани от Администрацията за военни операции (М. О. А., MOA), главният команден център на новата водена от FITS преходна администрация, обхващат по-голямата част от З., Централна и Ю. С., както и западния бряг на Е. в Д. ал Зор. Към февруари и март 2025 г. териториите, контролирани, окупирани или превзети от Сирийските демократични сили (SDF), обхващат по-голямата част от Х., приблизително, половината от Р. (включително [населено

място]] и регионите от Д. ал Зор и А., които се намират на изток от река Е., както и тясна зона на западния бряг на Е. в А., разположена на юг от езерото „А.“ и близо до язовира „Тишрин“.

От изложените данни следва, че не са налице данни ситуацията в С. да сочи на наличие на „вътрешен въоръжен конфликт“ по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, който да е до степен на безогледност и/или повсеместност, т. е. да обхваща цялата територия на тази страна, както и живота, и здравето на всеки граждан, намиращ се на тази територия, сам по себе да е изложен на реален риск от посегателство. Т. е. не се доказва наличие на такъв вътрешен или международен конфликт на цялата или на част от територията на Сирийската арабска република, който да се обхваща от разширенията, дадени в решението от 17.02.2009 г. на Съда на Европейските общности по тълкуването на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83 ЕО (отм.). В самото решение също има изложени доводи в насока степента на насилие в С. и специфичното положение на жалбоподателя. Въпреки наличието на безредици в някои региони, включително въоръжени сблъсъци обстановката не достига до наличието на „вътрешен въоръжен конфликт“ по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, който да е до степен на безогледност и/или повсеместност, т. е. да обхваща цялата територия на тази страна, както и живота, и здравето на всеки граждан намиращ се на тази територия сам по себе да е изложен на реален риск от посегателство.

Разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от ЗУБ уточнява, че тежките посегателства, изброени в ал. 1 на същата норма, могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. Освен че административният орган не е длъжен да извършва преценка и излага изрични мотиви относно чл. 9, ал. 2 от ЗУБ, то и регламентираното в тази алинея уточнение е пряко свързано с ал. 1, по която в процесното решение е извършена надлежна преценка.

Сигурността на държавата по произход търпи непрекъснато развитие и промяна, като всеки решаващ орган или съд следва да отчита ситуацията такава, каквато е към момента на решаване на спора пред него. В този смисъл и доказателствата за действителното положение, от които да се направи извод за сигурността за живота на търсещия убежище, следва да са актуални. При липса на други противопоставими доказателства, които да оборват фактическите изводи на ответника, съдът не може да обосновава извод за основателност на молбата за предоставяне на статут на сирийския гражданин по реда на чл. 9 от ЗУБ. Още повече, че на съда служебно му е известно, с оглед представените по други дела, актуални справки за Сирийската арабска република на директора на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС, че към настоящия момент не са налице данни ситуацията в С. да сочи на наличие на „вътрешен въоръжен конфликт“ по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Ситуацията в С. непрекъснато се подобрява, макар и да е наситена с динамични събития.

Неоснователно жалбоподателят твърди, че административният орган не е разгледал състоянието на провинцията в която е живял в С. и евентуално ще бъде върнат. Административният орган, позовавайки се на справките, една от които е конкретно за състоянието на сигурността в района на Д. ал Зор, обосновава е приел, че съществува възможност за установяване на територията на С. и конкретно в обл. Д. ал Зор, където е живял жалбоподателят.

Не се установява да са налице и основания, визирани в чл. 9, ал. 6 и ал. 8 от ЗУБ, за да се приема извод за предоставяне на такъв статут.

При постановяване на решението не е нарушен и принципът „nonrefoulement“ (забрана за връщане). Посоченият принцип е установен от чл. 33 от Конвенцията за статута на бежанците и е възприет и в действащия в Република България Закон за убежището и бежанците (чл. 4, ал. 3). Установено е че чуждият гражданин не е бил принуден да напусне страната си на произход поради наличието на заплаха за живота или свободата му или опасност от изтезания, жестоко,

нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Тези факти не се оспорват от жалбоподателя, който и в проведеното интервю е заявил, че е напуснал страната си на произход по заради войната и проблемите в С.. Ето защо, след като завръщането на жалбоподателя няма да застраши неговите живот и здраве и няма да го постави в опасност от изтезания или нечовешко отношение, не е нарушен и принципът „nonrefoulement“. Освен това следва да се има предвид и че, както посочва и ВКБООН, забраната за връщане, предвидена в чл. 33, параграф 1 от Конвенцията от 1951 г., сама по себе си не предполага право на лицето да получи убежище в определена държава.

Административният орган е изпълнил задължението си за задълбочено и всестранно установяване на релевантните факти, а именно извършил е проверка доколко е налице опасност от преследване или реална опасност от тежко посегателство, обсъдил е актуалната обстановка в страната по произход, като данните от справка на ДАБ съвпадат с отразеното в решението на председателя на ДАБ при МС. Изводите на председателя на ДАБ при МС, че по отношение на жалбоподателя не са налице причини от хуманитарен характер или други основания, предвидени в действащото законодателство, които могат да обосноват предоставянето на хуманитарен статут по реда на чл. 9 от ЗУБ, са правилни и законосъобразни.

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия, административният орган е постановил законосъобразно решение.

Последното мотивира извод за неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 6-и състав,

#### **РЕШИ:**

**ОТХВЪРЛЯ** жалбата на М. А. Ф., гражданин на С., против решение № 3680/03.06.2025 г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет  
Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: